

weel kellegi ukse ees ei olle käinud, ei wõi meid keddagi kerjajaks sõimata! Ei olle meil ial sedda mõtted olnud kerjama minna, ja kui süna ühe kotti täie õbberaba meile aõnaksid süiski ei müüks meie sedda koera, kes meile issa mällestuseks jänud. Luisa lissas jure: Se koer ei läheks mitte ajjades meie jurest ärra, ja õnnis issa kinnitas meid weel surma woodil, et piddime koera kinni piddama. Niggulas läks puhkis ning torrisedes ärra.

Kui lapsed iljemine puhkama läksid siis eitis Luupluup nende asteme jalgo otsa maggama, ja olli waestel lastel se läbbi weel taewalikkõ kaitseja kõrwas üks ilmlik waht, truim ning walholikkum kui inimesed. Lapsed maggasid lapse kombel rahuliste, egga ei tulnud neil murre sellepärrast süddamesse et neil leiba pallufest enam majjas ei olnud. Koer olli õmmiku kui walge kätte jõudis toast wälja läinud ja isse pööra ukse eest lahti teinud. Üst ajja pärrast tulli ta tuppa taggasi lapsokesi watama, ja et neid weel alles maggamas leidis, sassis ta ammasstega laste rietest kinni ja rapputas neid senni kui unni lahkus. Ni kaua kui lapsed silmi pessid ja riideid selga pannid, otis koer kannatlikkult, siis akkas ta ukse külles kraapima, — wahtis terraselt laste silmi ja lipputas sabba; egga ei jätnud koer ennenäine sedda tembutamist kinni lapsed teinaga toast wälja läksid. Lõuwele astudes seisis suur Alpeni mäggede parw nende silma ees ja iilgas päitese

idusmise wasto! Üks otsata suur usk lumie ning jääga kattetud kaljo künkad punnetasid õmmikusel pääwpaistel otsego Jehowa ohwerdamise altarid; nende ülle kõikusid ellepunnased pilwefesed otsego Jumala inglid. Agga Jumala waim õhkas laddusa pehme tuule:oo sees ja kõik iilgawa kaste-tillaga kennast ehhitatud rohhu-ladwad niikutasid ennast otsego palwes maha, ja kõik linnud tõstsid metsas õmmikust rõemu-laulu ülles. Et küll mõllemad lapsed saggedast sedda loomise illu jubba ennegi näinud, süiski läks nende meel sedda wadates rõemsaks, ja uus rammu tulli neil süddamesse. Kõik ilmlikkud murred unnustades täis lootust taewase Issa peale, kõndisid neinad koera jälgil, kes weikest teeradda möda mäggede poole tõttas. — Kui neinad senna päila jõudsid kus üks teejubi sammas seisis, seal jäi Luupluup puhkama ja käänas niha otsa senna poole kust kõige ennamist teeläijad wõderad tullemad; lapsed tekkid nisaõoti. Said nemmad hä tük aega nõnda otes wiitnud, siis ütles Luisa nutliko healega: Armas Lena, miõ kõht on wägga tübbi. Lena wõttis karmanist ühe leiba-pallufese ja ütles dele andes: „Säh, wõtta ja söö! mis ma eile õhtul ädda tarbekõs tallele pannin; meie jõuame Luupluupiga weel pissut kannatada.“ Luisa tõrkus effiteks wasto wõttes, tahtis leiba dega jäggada, agga kui wanem ei wõtnud, söi ta pallufese ärra. Nattufe aega peale sedda tulli üks üksik rändaja, prill niina peal, paunake seljas, maalimise tattu kaenlas,